

Numai cerul intervine

Samoila

Capul spart între speranțe
Pare gătit
De creier
Când în el se-aude orfic
Gângurit de negru
Greier.
Mintea ară spații strâmte
Bântuite de-o culoare
Când albastră când verzuie
Ca iubirea
În eroare.
Construind iresponsabil
O cunoaștere
Ușoară,
Trăită în paradoxul
Renunțării,
Bunăoară,
Cazi în erodarea vieții
Convertită-n lepădare
De ispita ființării
În neantul cel mai mare.
Voluptatea ațipirii
În reflexele
Fugare
Naște prospețimi
Eterne
Cufundate în
Uitare.
Numai cerul intervine
Când e vorba
De idee
Sau de dragoste maternă
Oferită de
Femeie.